

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ
КАМІТЭТАУ БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОўНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕЊІНА

1988

ЧАЦВЕР

3

ЛІСТАПАДА

№ 29(1587)

На ўсенароднае абмеркаванне вынесены праекты Закона СССР аб зменах і дапаўненнях Канстытуцыі (Асноўнага закона) СССР і Закона СССР аб выбарах народных дэпутатаў СССР. Прапановы і заўвагі, выказаныя ў час абмеркавання, будуць прааналізаваны, абагульнены і ўлічаны пры падрыхтоўцы канчатковых варыянтаў законаў.

Нашым чытачам прапануем выказаць свае думкі як у лістах у рэдакцыю, так і па тэлефоне 20-68-27.

АФІЦЫЙНЫ АДДЗЕЛ

САСТАЎ БЮРО ПАРТКОМА:

Грунтоў І. А. — старшыня партыйнай камісіі пры парткоме;

Кісялеўскі Л. І. — рэктар універсітэта;
Коршук У. К. — загадчык кафедры гісторыі КПСС гуманітарных факультэтаў;
Краснапрошын В. У. — загадчык кафедры ФПМ;

Рухля А. М. — вучоны сакратар НДІ ФХП;

Слука А. Г. — дэкан факультэта журналістыкі;

Ціхіня В. Г. — дэкан юрыдычнага факультэта;

Чарняўскі А. Ф. — дырэктар НДІ ПФП.

Сакратар партыйнага камітэта — Гайсёнак В. А.; намеснік па ідэалагічнай рабоце — Часноўскі М. Э.; намеснік па арганізацыйнай рабоце — Прокашава В. А.

У САСТАЎ ПАРТЫЙНАГА КАМІТЭТА ўВАЙШЛІ:

Анохіна В. С. — дацэнт біялагічнага факультэта;

Бераснева А. І. — дацэнт кафедры палітэканоміі гуманітарных факультэтаў;

Беспразанны В. В. — старшы выкладчык;

Гайсёнак В. А. — дэкан фізічнага факультэта;

Грунтоў І. А. — старшыня партыйнай камісіі пры парткоме;

Дзенісюк Н. П. — дацэнт кафедры навуковага камунізму;

Жук А. І. — сакратар камітэта камсамола універсітэта;

Зайцаў М. Я. — дацэнт кафедры марксісцка-ленінскай філасофіі гуманітарных факультэтаў;

Кісялеўскі Л. І. — рэктар універсітэта;
Казлоў І. П. — дацэнт фізічнага факультэта;

Калупаеў А. А. — галоўны інжынер СКТБ з ДВ;

Коршук У. К. — загадчык кафедры гісторыі КПСС гуманітарных факультэтаў;
Кузьмяноў В. П. — дырэктар інстытута павышэння кваліфікацыі;

Кузьмінава Т. М. — старшы выкладчык падрыхтоўчага факультэта;

Кухарчык П. Д. — загадчык аддзела НДІ ПФП;

Краснапрошын В. У. — загадчык кафедры ФПМ;

Лысякоў У. М. — студэнт юрыдычнага факультэта;

Малевіч І. А. — загадчык кафедры факультэта радыёфізікі і электронікі;

Малаяўка У. У. — старшы майстар СКТБ з ДВ;

Манак Б. А. — дацэнт географічнага факультэта;

Навумовіч У. А. — дацэнт філалагічнага факультэта;

Петушкова Е. В. — прафесар кафедры марксісцка-ленінскай філасофіі гуманітарных факультэтаў;

Панарадаў У. В. — асістэнт фізічнага факультэта;

культэта;

Пісарэнка І. Я. — дацэнт кафедры этыкі, эстэтыкі і навуковага атэізму;

Паслядовіч М. Р. — дацэнт фізічнага факультэта;

Прокашава В. А. — намеснік сакратара парткома;

Ротман Д. Г. — старшы навуковы супрацоўнік ПНДЛ сацыялагічных даследаванняў;

Рухля А. М. — вучоны сакратар НДІ ФХП;

Семяненка Л. У. — загадчык галіновай НДЛ факультэта радыёфізікі і электронікі;

Слука А. Г. — дэкан факультэта журналістыкі;

Ціхіня В. Г. — дэкан юрыдычнага факультэта;

Федзяня М. М. — загадчык аддзела навукі і навуковых устаноў Мінскага ГК КПБ;

Федасенка В. С. — дацэнт механіка-матэматычнага факультэта;

Хухлындзіна Л. М. — выкладчык кафедры гісторыі КПСС прыродазнаўчых факультэтаў;

Часноўскі М. Э. — намеснік сакратара парткома;

Чарняўскі А. Ф. — дырэктар НДІ ПФП;

Шумейка М. М. — намеснік дырэктара НДІ ЯП;

Шупляк П. А. — намеснік дэкана гістарычнага факультэта;

Шчукін Г. Л. — дацэнт хімічнага факультэта.

прадказуемасць (прапанова замест традыцыйных 35 чалавек выбраць у састаў

НА МІНУЛЫМ ТЫДНІ

І. ФАНФАРАЎ НЕ БЫЛО

ГРОМ аркестра, салют піянераў, гучныя прамовы, бацькоўскія наказы і пажаданні афіцыйных асоб, урачыстае шэсць пад спягальнымі позіркамі людзей — усяго гэтага пры ўручэнні капсулы са святочнай зямлёй Брэсцкай крэпасці-героя не было, ды, напэўна, і не трэба было. Аднак таго, што рытуал зойме ўсяго тры хвіліны, не чакаў ніхто. Ледзь толькі скончыў другі сакра-

Сэрца для помніка

нашай краіны, але і з Польшчы, ГДР, Чэхаславакіі.

Паспрабаваў апраўдацца:

— Зрабілі, што змаглі: забяспечылі жыллём, наладзілі харчаванне ўдзельнікаў веларабату. Зрэшты, вялікай бяды не здарылася, старт дадзены.

Сапраўды, катастрофы не адбылося. Проста па-звычайнаму закраліся думкі:

— Навошта было рыхтавацца, загадзя паведамляць аб прыездзе Брэсцкаму гаркому камсамола? Абышліся б без цырымоній. Значна прасцей.

Сумненні мае развеялі веласіпедысты. Якім натхненнем і задорам ззялі іх твары перад стартам!

Не так лёгка іх расчараваць. Калі вераць яны ў неабходнасць сваёй справы, значыць, не марная гэта ідэя. Тады ў дарогу, наперадзе Кобрын!

2. ПРАЗ ЦЕРНІ Ў КОБРЫН

— Траса гэта адна з самых лёгкіх і адрэзак для «прафесіяналаў» не такі ўжо вялікі, — запэўнілі А. У. Харэвіч, старшы выкладчык кафедры фізічнага выхавання БДУ, і М. І. Дваракоў, выкладчык Інстытута фізічнай культуры. — Тым больш, што сярод дваццаці ўдзельнікаў больш паловы майстры спорту, астатнія кандыдаты. Усе ўдзельнікі і неаднаразовыя пераможцы рэспубліканскіх спаборніцтваў, а Наташа Салаўёва — майстар спорту міжнароднага класа — была ў ліку прыёраў спартакіяды народаў СССР.

Але першы этап, як і першы блін, заўсёды комам. Ад-

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Нягледзячы на нараканні:

«Як цяжка ўсё ж такі пераламаць свядомасць людзей, якія гадамі прывыкалі да выпрацаванага стэрэатыпу», сітуацыя склалася такая, што гульня ў хованкі не падыходзіла. Сакратар парткома Мікалай Іосіфавіч Юрчук быў да апошняга шчырым. Не таіўся перад камуністамі, не ківаў у бок аб'ектыўных прычын. І шчыры даклад не мог не выклікаць аб'ектыўнага абмеркавання. Людзі не жадалі маўчаць, не скупіліся на самыя строгія ацэнкі, выказвалі шмат слухных заўваг. Пра набалбелае.

А. М. РУСАКОВА, дацэнт, загадчыца кафедры гісторыі КПСС Інстытута павышэння кваліфікацыі:

«І ўсё ж справядзача не зусім спадабалася: хутчэй канстатуючая, чым аналітычная. У чым жа глыбінныя прычыны недахопаў, аб якіх так самакрытычна выказваўся дакладчык? У чым канкрэтныя задачы парткома? А я яшчэ вось што скажу: справа ў галоснасці. Не ведаем мы часам многага аб рабоце парткома. Як працуе ён у якасці калегіяльнага органа? Як «ваюе» з балючымі пытаннямі?»

А. П. КЛІШЧАНКА, намеснік дэкана фізічнага факультэта:

«Я дамагаюся большай самастойнасці факультэтаў. Хвалюся за стан не толькі матэрыяльна-тэхнічнай базы універсітэта, але і аб элементарных бытавых умовах. Не хапае сталоў, крэслаў.

СПРАВАЗДАЧЫ І ВЫБАРЫ ў ПАРТЫІ

Крокі без баязлівасці

Дзе гэта бачна: пажылы прафесар вымушаны амаль увесь дзень прастояць на нагах. І ўмовы, «створаныя» для арганізацыі самастойнай работы студэнтаў, мяне таксама непакояць. Да 20 кастрычніка не працавала чытальня зала...»

В. Л. КІРЫЛАЎ, галоўны канструктар праекта, сакратар партыйнага бюро СКТБ з доследнай вытворчасцю: «Адбываецца падрыхтоўка пераходу СКТБ з доследнай вытворчасцю на гаспадарскі і самафінансаванне. Зроблена пакуль няшмат: створаны савет працоўнага калектыву, дана ацэнка дзейнасці былога дырэктара... І ў той жа час у нас гарачка. Ад шматлікіх правяральных. Таму ў мяне да парткома, рэктарата, грамадскіх арганізацый адзіная просьба: дазвольце разабрацца спачатку нам самім або выбіраць у састаў камісій не правяральных, а кампетэнтных таварышаў».

Для вызначэння адметнай рысы справядзачна-выбарнай канферэнцыі найбольш трапным, на мой погляд, з'яўляецца эпітэт — жывая. Такая вось няроўная, з нечаканымі сюрпрызамі. А можа як раз не-

парткома 15) і сведчыла аб непаказушнасці таго, што адбывалася ў зале (ні адной вольнай хвілінкі не было ў свабоднага мікрафона; канферэнцыя ішла ўжо дзесяты годзіну, але ніхто не прасіў спрасціць фармальнасці пры абмеркаванні саставу парткома, каб паскорыць справу).

Надышоў час абмеркавання кандыдатур у састаў новага парткома. У мінулыя гады, памятаецца, супраць кандыдатуры ў члены парткома толькі зрэдку хто прагаласуе. Цяпер падыход да выбараў больш прынцыповы. Гэта і бударажыла дэлегатаў, не дазваляла спрошчваць «працэдуру» тайнага галасавання, апускаючы, не задумваючыся, белыя паперкі ў урны, што стаялі непадалёк.

— Якія рысы характару хацелася б бачыць у новага сакратара? — запыталася А. М. Русакова ў залы і сама адказала:

— Каб не быў простым выканаўцам. Не быў абыхавым чалавекам. Ведаў, любіў і ўмеў працаваць з людзьмі.

Гонар аказвалі самым смелым, патрабавальным, прынцыповым.

М. ЗАГОРСКАЯ.

Чым незадаволены прарэктар?

А непакоіць яго вось што: колькасць выдатнікаў сярод студэнтаў-замежнікаў у параўнанні з мінулымі гадамі не толькі не павялічваецца — памяншаецца. Калі з пяцісот студэнтаў 67 займаюцца на выдатна, не надта вялікі працэнт якаснага навучання атрымліваецца — 13. Пераканаўча? На самой справе, на злёце выдатнікаў-замежнікаў універсітэта, які праходзіць з 24 па 26 кастрычніка ў Раўбічах, ніхто не імкнецца абмяжоўваць задачы і вынікі навучальнага працэсу лічбавай праграмай. Клопат гэты пакінулі ЭВМ. Прарэктар па рабоце з замежнымі студэнтамі А. В. Шарапа так і адзначае: «Веды нам патрэбны, добрыя спецыялісты, а не высокія працэнтны».

Толькі ці добрымі спецыялістамі будуць троечнікі, колькасць якіх у гэтым годзе таксама ўзрасла? А ці змогуць ганарыцца ведамі, вярнуўшыся ў сваю краіну, тыя шэсць студэнтаў, якіх адлічылі ў гэтым годзе з універсітэта?

Усялякую хваробу лягчэй папярэдзіць, чым вылечыць. Таму аб паляпшэнні якасці падрыхтоўкі кадраў клопаціцца зараз не толькі старшыня Дзяржкамтэта СССР па народнай адукацыі, але і кожны выкладчык.

А. В. Шарапа, акрамя памяншэння колькасці лекцыйных і павелічэння практычных гадзін, забеспячэння сучаснымі сродкамі навучання, кваліфікаваных лекцый і дзён самападрыхтоўкі, вызначыў яшчэ два фактары: дзейсную дапамогу з боку выкладчыкаў і зацікаўленасць саміх студэнтаў.

— Прыкладаў, калі сярод студэнтаў зямляцтва амаль палова выдатнікаў, а астатнія вучацца на «4» і «5», — няма (В'етнам, ЧССР, ГДР). Ці не так патрэбна вучыцца ўсім? — скончыў выступленне Аляксандр Віктаравіч.

Пытанне звернута да кожнага з нас. На прамыя пытанні трэба адказваць станоўча. Хіба вы не згодні?

МАРЦІН СЕРАНЕЙ КУРГАТ,
студэнт факультэта
журналістыкі.

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.).

чувалася: ідзе барацьба за кожны кіламетр, барацьба не з сапернікамі (іх не было), а з самім сабой. Толькі б утрымаліся ад спакусы спыніцца, перасесці ў мяккі, цёплы аўтобус і ехаць без усялякіх перашкод! Дарма вецер ўперамешку са снегам біў па тварах, спрабуючы астудзіць пыл веласіпедыстаў, дарма шчырылася дарога пашчамі выбоін, «барыкадамі» з камянёў, — усе гэтыя перашкоды спартсмены пераадолелі, хоць і не на адным дыханні, да Кобрына даехалі ўсе. Пачатак зроблены. Далей, далей, як ні дзіўна, павінна быць

Сэрца для помніка

лягчэй. Бо напачатку ідзе своеасабітая «абкатка», спроба знайсці свой рытм, увайсці ў каляіну.

А надвор'е тым часам рыхтавала не менш суровыя выпрабаванні на наступны дзень.

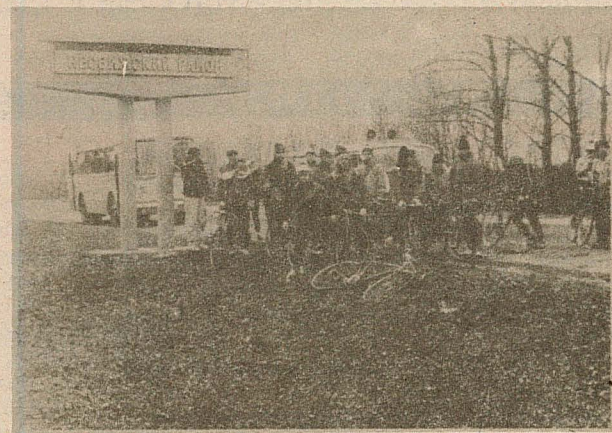
3. НА ТРАСЕ — МІНУС ДЗЕСЯЦЬ

Не па-восеньску злосны мароз вырашыў на свой лад правесці цвёрдасць характараў на трасе «Кобрын — Івацэвічы». Воблака пары сцягла над калонай веласіпедыстаў. Спрабавалі церці задубелыя рукі, паляпвалі сябе па плячах, словам, грэліся «без адрыву ад веласіпеды».

Некаторыя пачалі прыстасоўвацца да капрызаў надвор'я, абуваючы (зноў жа на хаду) поліэтыленавыя мяшэчкі. Ігар Жабянок прыставіў нават газету. Так што, злуйся — не злуйся, заўчасны мароз, а дзевяццаць табе прызнаць паражэнне.

— Няма ліха без добра, — сказаў М. І. Дваракоў. — Многім удзельнікам такая навука спатрэбіцца ў далейшым спартыўным жыцці. Ад сюрпрызаў надвор'я не застрахавана ні адно спаборніцтва. Але няма і добра без ліха, таму што спартсмены, якіх падганяў мароз, не толькі даімчалі да Івацэвіч, але і праехалі былі ўжо гэты чарговы пункт прыпынку. Апамяталіся толькі, заўважыўшы дарожны знак: канец населенага пункта Івацэвічы. «А што, калі без перапынку ў Баранавічы? — прашанаваў Алег Трапашка. — Засталося ж усяго 105 кіламетраў. Надвор'е мы «зацуглялі», толькі і ехаць цяпер».

У той момант жарту сябра па камандзе ніхто належнай увагі не надаў, аднак крыху пазней успаміналі з жале. Не вельмі прыхільна сустрэ-

лі мясцовыя камсамольцы. У выніку начаваць ледзь-ледзь уладкаваліся, пра астатнюю частку абяцанага адпачынку засталася толькі марыць. Але ў гэтых выбіроў не даводзіцца. І на тым дзякуй Івацэвіцкаму райкому камсамола.

4. ВЕЦЕР У СПІНУ

З Івацэвіч імчалі «на ўсіх педалях». І не толькі таму, што стараліся як мага хутчэй пакінуць «вельмі гасцінны» горад, ў дадатак да гэтага ні з таго ні з с'яго прапана-

ваў свае паслугі вецер. Быццам ведаў, што наперадзе самы доўгі этап. Ляцеў «вельмі гасцінны» клін». Трэнерскі «рафік» часам адставаў, варта было скінуць газ.

У Баранавічы прыехалі на адным дыханні. Нарэшце, дакачаліся цёплага прыёму. Баранавіцкі гарком ЛКСМБ загадзя рыхтаваўся да сустрэчы. Прадумаў не толькі праграму прыёму, размяшчэння, а і культурнага адпачынку: дыскатэка, невялічкі спектакль. Выязджалі з горада пасля ўскладання кветак ля помніка Леніну і мітынга. У добрым настроі, у прадчуванні хуткага фінішу. Заставаўся апошні этап.

5. ДАІ СУСТРЭЛА ДОБРА...

Потым пачаліся самыя непрыемныя гадзіны, якія засталіся на памяць аб веларабегу. Дзяржынскі райком камсамола не заўважаў змораных і галодных людзей аж да самага вечара. З 16.00 да 20.00 давялося сядзець веласіпедыстам у часовым прыстанішчы — аўтобусе, — узмакрэлымі пасля стакіламетровай дарогі, і марна спадзявацца хоць на міма-лётны позірк з боку райкомаўцаў. На крайні выпадак вырашылі ехаць у Мінск. Сапсуецца свята, знікне ўсё плён папярэдняй гонкі.

На шчасце, крайні выпадак не давялося выкарыстоўваць, з горама папалам размясціліся ў інтэрнаце ЛТВ, пацясніўшы навучанцаў. Такая акалічнасць не вельмі ўзрадавала, з лёгкай руки мясцовага райкома камсамола мы зрабіліся без віны вінаватымі. Крыўд-на пасля пераможнага шэсця сустракаць на шляху аб'якавацца, ды яшчэ напярэдадні такога свята. Толькі перад апошнім «рашаючым» этапам аптымізм зноў вярнуўся да веласіпедыстаў. Кожны адчуваў хуткае імгненне перамогі. Перамогі над перашкодамі надвор'я, над самім сабой, над чэрствасцю, фармалізмам тых жа негасцінных дзяржынцаў.

6. ТРЫУМФАЛЬНЫ ФІНІШ

Плошча імя У. І. Леніна на некалькі хвілін застыла ў святочным чаканні. І быццам набрала ў грудзі марознага паветра, каб потым, заўважыўшы стройную калону веласіпедыстаў, выліцца ў адзін радасны гучны воклік. Вось і доўгачаканая мэта. Пяшчотна, нібы баючыся рассяпаць хоць жменьку свячэннай, палітай крывёю зямлі, нёс капсулу Барыс Папін. Былі ў гэтым інтэрнацыяналіст Юрый Бацян узяў яе з рук сябра, як запраўскі артылерыст, абхапіў далонямі зяючую на сонцы гільзу і прамовіў: «Дзякуй, сябры, ад усяго нашага клуба «Памяць» дзякуй!»

Пройдзе час. Узвысіцца ў неба помнік воінам-інтэрнацыяналістам, у фундаменце якога бы сэрца застыне капсула, дастаўленая з легендарнай Брэсцкай крэпасці камсамольцамі БДУ і ІФК. І няхай іх шлях пралагаў праз мірныя гарады і вёскі, права быць годнымі сваіх мужных бацькоў і сучаснікаў яны даказалі.

У веларабегу ўдзельнічаў
МІКАЛАЙ ДЗЯБЕЛА,
наш кар.
Фота В. БОЛАТАВА і
А. МАКСІМАВА.

КАМСАМОЛ —

МОЙ ЛЕС

ДНІ, ЯКІЯ ЎСПОМНІШ

НА СВАТОЧНУЮ сустрэчу камсамольскіх пакаленняў універсітэта ў Дом кінематаграфістаў прыйшлі тыя, для каго камсамол стаў не проста ўзростам — лесам. Члены камітэта камсамола розных гадоў.

Мікалай Васільевіч Рожын — загадчык кафедры этыкі, эстэтыкі і навуковага атэізму і адзін з «ветэранаў» маладзёжнай арганізацыі. Ён выпускнік філфака. (У юнацтве марыў стаць журналістам, але ў той час такога факультэта яшчэ не было). Другаккурснікам узначаліў аргсектар камітэта камсамола.

У 1956 годзе першыя студэнцкія атрады паехалі на ціліну. Мікалай Васільевіч быў камандзірам аднаго з іх. Разам са сваімі байцамі жыў у бараках і працаваў так, што часу сумаваць проста не знаходзілася.

...У 1957 годзе сакратар камітэта камсамола БДУ паехаў на Маскоўскі фестываль моладзі і студэнтаў. Мікалай Васільевіч зноў адправіўся з атрадам на ціліну.

Што сёння непакоіць майго суб'ядніка? Абыякавыя адносіны многіх студэнтаў да грамадскага жыцця універсітэта. Але камсамол, упэўнены ён, яшчэ заявіць пра сябе. Неабходна толькі ўстанавіць больш цесную сувязь лідэраў з радавымі камсамольцамі.

Жыццё — не прайшоўшыя дні, а тыя, што запамінаюцца. У камсамольскім жыцці універсітэта заўсёды шмат цікавых спраў і пачыненняў. Давайце і мы, камсамольцы 80-х, будзем здзяйсняць іх так, каб запамніліся.

І. ПАЛЯШЧУК,
студэнт факультэта
журналістыкі.

«Куды знікае свята?» 29. 09. 88.

«Яшчэ некалькі месяцаў назад гэтыя транспаранты былі сапраўдным упрыгожаннем дэманстрацый, падкрэслівалі ўрачыстасць першамайскага свята, а зараз... Нікому непатрэбны хлам абы як згружаны...»

На сённяшні дзень (дзе б вы думалі?) у тым самым, слаўным 16-м пакоі галоўнага корпуса, дзе захоўваецца не толькі атыбуты «знікшага свята»: транспаранты і малыя формы, якія выкарыстоўваюцца на дэманстрацыі, як правіла, адзін раз, па шыраму перакананню намесніка сакратара камітэта камсамола Сяргея Балахонкі, наведзены парадок.

У пажарнай службы, дзякуючы выступленню «Позірку з-пад брыцы», стала адным клопатам менш.

ЦІКАВАЕ — ПОБАЧ

КАЛІ сярод вашых знаёмых ёсць заручаныя, спытайце ў іх калі-небудзь: «А ці ўмееце вы танцаваць вальс, ці ведаеце беларускія вясельныя абрады?» Упэўнена: амаль ніхто не адкажа на гэтыя пытанні станоўча. А вось у Палацы культуры прафтахадкацыі на ўрачыстым раённым абрадзе «заручыны», які адбыўся 23 кастрычніка, жаніхі і нявесты знаёмліліся з усімі падрабязнасцямі беларускіх вясельных традыцый, вучыліся танцаваць вальс, рыхтаваліся да надыходзячага свята.

Гучныя прыгожыя галасы, вясёлыя беларускія прымаўкі, заўзятыя завадныя пляскі, шчаслівы гоман і смех — гэта фальклорны ансамбль БДУ імя У. І. Леніна «Неруш», які таксама быў запрошаны на свята. «Неруш» стаў любімым залы. Пасля кожнай песні, сцэнка — выбух апладыментаў. Рэпертуар ансамбля разнастайны — ад частушак да гумарыстычных сцэнак з жыцця занадта скарлівай жанкі і занадта неразумнага мужа.

А свята працягваецца... Маладых прыйшлі павіншаваць «залатыя» юбіляры — сям'я Давідовічаў.

— Юзэфа Паўлаўна, як ваш муж прапанаваў вам выйсці за яго замуж?

— Да вайны я працавала настаўніцай. Аднойчы зайшоў у школу па нейкіх сваіх справах Уладзімір Мікалаевіч. Толькі ўбачыў мяне і тут жа спытаў: «Пойдзеш за мяне замуж?» А я не ведаю як, адразу адказала: «Пайду». І вось ужо пяцьдзесят гадоў жывём душа ў душу. Гадуем чацвёрта дзяцей, маем восем унукаў і аднаго праўнука.

— Што пажадаеце маладым?

— Каханьня і цяплення.

— Уладзімір Мікалаевіч, калі вы больш кахалі сваю жонку: у першыя гады сямейнага жыцця ці цяпер?

— І цяпер, і тады.

Шмат чаго зроблена для таго, каб маладыя адчувалі сябе ў гэты вечар як мага лепш. Пра-

быў такі звычай: скончылася ўборка ўраджаю—можна гуляць, вяселле. Вось мы і працягваем даўнія традыцыі.

Ля вакна стаяць двое. З першага погляду бачна — улюбёныя. Якая пяшчота, радасць і шчасце на іх тварах! Гэта студэнты Беларускага політэхнічнага інстытута Сяргей Мірашнічэнка і Аксана Левіна.

Хутка вяселле...

Еце буфет, кветачны кіёск, кніжная лаўка (ёсць кнігі і аб псіхалагічным, і аб фізіялагічным баках шлюбу, парады маладой гаспадыні і яшчэ шмат чаго, што ў свабодным продажы не знойдзеш).

А зараз пытанне да арганізатара гэтага свята—загадчыца аддзела ЗАГС Маскоўскага раёна Наталлі Мікалаевы Баранавай:

— Як удалося зрабіць усё так добра, так весела і цікава?

— Гэта свята — вынік сумеснай працы. Шмат дапамагалі нам ПК прафтахадкацыі, завод «Калібр», МВА «Прамень», БДУ, Інстытут культуры. Мы праводзім раённы абрад заручын ужо другі раз. Былі запрошаны маладыя людзі, рэгістрацыя шлюбу якіх назначана на кастрычнік, лістапад і студзень. Невыпадкава, што гэта свята праводзіцца менавіта ў кастрычніку. У нашых продкаў

— Як вам сённяшняе свята?

— Вельмі падабаецца.

— Вы ўжо вырашылі, як будзеце адзначаць сваё вяселле?

— Нам хацелася б, каб адбылося сапраўднае беларускае вяселле з народнымі песнямі, танцамі да раніцы, добрым вясельным сталом. І шчасцем, шчасцем, шчасцем...

«Памятайце, што сямейны мікраклімат — гэта калі жонка робіць надвор'е, а муж акліматызуецца», «Не расказвай пра тое, што робіцца дома, нікому» — шмат плакатаў з такімі жартоўнымі і ў той жа час глыбокімі па зместу выслоўямі было ў зале.

Шчырыя ўсмішкі, добры настрой, шчаслівыя твары. Здаецца, уся зала свеціцца радасцю і пяшчотай...

Г. СОУСЬ,
студэнтка факультэта
журналістыкі.

АҮТОРАК, 10 КАСТРЫЧНІКА. На пасаджэнні камітэта камсамола з'яўляюцца быццам наогул не зацікаўленыя людзі з уласным планам перадвыбарнай кампаніі. Узнякла неформальная ініцыятыўная група. І пачала з... анкеты. «Анархісты» і аб'яжавы ўшпільвалі бланкі анкет працяжнікамі і адмаўленнямі, часам рабілі з іх самалёты. Прапановы выказвалі тыя, хто яшчэ непакоіцца, верыць у барацьбу і яе поспех. Пра рэформу навучання, ролю камсамола, стан спраў у інтэрнаце. Пра тое, што набалела. Магчыма, не ўсе да яе падрыхтаваны, але большасць камсамольцаў да спадабы ідэя «меліярацыі журфака», за якой у апошні час трывала замацавалася крыўдная мянушка — «дрыгва».

СУБОТА, 15 КАСТРЫЧНІКА. «Наша справа — рваць горла і не даваць вам спаць», — гэтыя словы адрасаваны дэканату. «Хопіць глядзець на свет, як на заляпаны паданнікі!» — гавораць ініцыятары IV курсу, які заўзята трымаецца застойнага прыніпу: «Абы балота, а чэрці знойдзецца». Як зварот да ўсіх камсамольцаў гучаць словы: «Калі ты за перабудову...» Пад імі плакат: «То ведай: выбары — не фармальнасць. Выбары — барацьба ідэй. Мы — журналісты, а значыць, галовы нашы не пустыя. Схаваныя ў іх ідэі могуць УСЕ. Патрэбна толькі пажадаць гэтага. Такім чынам, упершыню ў гісторыі журфака мы павінны прыйсці да выбараў у камсамоле з некалькімі праграмамі і з некалькімі кандыдатамі. Сход вызначыць лепшую праграму і састаў камітэта

камітэта. Але ісціна, здаецца, у тым простым факце, што без працы старога камітэта, які зрабіў першы крок, не нарадзіўся б вецер перамен.

МЕЛІЯРАЦЫЯ, ЯК ПАЧАЛАСЯ ЯНА НА ЖУРФАКУ

камітэта, які здольны яе ажыццявіць. Ты чакаеш перамен? Не трэба чакаць — рабі іх самі!»

АҮТОРАК, 18 КАСТРЫЧНІКА. Адыходзіць час лозунгаў і мітынгаў. Відавочныя платформы, якія вылучылі сваіх кандыдатаў. Наступнай раніцай факультэт чытае праграмы Сашы Рагачова (2 курс), Яраслава Беклямішава (3 курс). Крыху пазней з'явілася праграма першакурсніцы Алены Барысавай.

Калі ў анкетах чуюцца не заўсёды канкрэтныя, але рэзкія крыкі: «Перамені!», то ў праграмах гучыць адно: «Больш праваў камсамолу!».

Самакрытычна, без лішніх слоў, вельмі аб'ектыўна і ўпэўнена зрабіў справаздачу сакратар Ігар Шаўчук. Ён быў дастаткова суровы, калі гаварыў пра справы старо-

га камітэта. Але ісціна, здаецца, у тым простым факце, што без працы старога камітэта, які зрабіў першы крок, не нарадзіўся б вецер перамен.

Трыбуну далі кандыдатам.

...Як дзёрзкі выкрык навічоў у тон фразе з адной анкеты «Перабудова журфака — гэта першы курс!» гучала выступленне Алены Барысавай. Для старэйшых даволі наіўнае. Але гэта была сур'ёзная заява актыўнасці першага курса.

...Голас Аляксандра Рагачова бударажыць залу: «Залаты дождж з дзяржбюджэту, дзе ён? Свой вучэбны корпус, дзе ён? Матэрыяльная база, дзе яна?» — гучаць упарта пытанні.

«Часцей патрэбна браць рыдлёўку і працаваць для сябе!» — гэта папрок асноўнай масе камсамольцаў, якія стаць на пазіцыі пабочных назіральнікаў. Рагачоў радыкальны і таму нікога не шкадуе. Яго праграма накіравана ўперад. Яго

прыхільнікі пачынаюць гаворку кароткім стандартным уступам: «Кажу адрэзу: я — за Рагачова!»

...Праграме Яраслава Беклямішава прадказвалі гарантаваны прывал. Яе крытыкавалі за агульныя месцы, за неакрэсленасць, за няяснасць. Яна прагучала ў сценах сходу ўпэўнена і цвёрда, і ў той жа час палымна.

Дэбаты былі гарачымі. Паспех чакаў таго, хто здолее прыцягнуць прысутных праграмай рэальных спраў. З якіх пачнецца дзень заўтрашні, якія будучы зроблены на тым тыдні, праз месяц, за год.

— Мыне будзем галасаваць за кандыдата ў сакратары, — чутны галасы, — прагаласуем за іх праграмы!..

Пасля перапынку аб'яўлены вынікі. Галасавала 152 камсамольцы. Тры бюлетэні несапраўдныя. Галасы (а не бюлетэні) размеркавалі наступным чынам: за платформу А. Барысавай — 9, А. Рагачова — 56, Я. Беклямішава — 85 галасоў. Кандыдат платформы, якая перамагла, называе састаў камітэта. Цікава, што тут знайшлася месца і сапернікам па дэбатах: А. Рагачову і А. Барысавай.

Камітэт прыступіў да работы. Калі ты за перабудову, то ведай — на журфаку яна пачалася.

А. ПАТРЭБІН,
член вучонага савета БДУ,
член камітэта камсамола журфака.

СУСТРЭЧЫ

Гэтану невялікаму падарожжы студэнтаў-замежнікаў у Стаўбцоўскі раён спрыяла ўсё: і ружавата-залацістае сонца, і спагадлівасць, гасціннасць людзей, якія суотракалі экскурсантаў.

У Вішнявецкай сярэдняй школе святкавалі Дзень градажу. Паспелі ў самы разгар урачыстасці. Дырэктар школы І. Ф. Нарановіч вельмі сустрэў гасцей, запрасіў у школу. Студэнты аддзялення міжнароднай жур-

справа, але і карысная, неабходная. Па гэтай прычыне няма ў нас і неформалаў, усе заняты справай — любімай справай.

— Працоўныя поспехі гаспадаркі, — падключыўся да размовы парторг калгаса імя Міхурына У. У. Бачко, — па праву належаць і нашым настаўнікам. Гэта плён і іх выхавальнай работы. Быццам у казцы, амаладзілася наша вёска (сярэдняй ўзрост яе насельніцтва — 31 год), а разам з гэтым узрос і прыбытак калгаса. Зараз ён складае 2,5

ХТО ПАДТРЫМАЕ?

Дзіўнымі лічаць іх.

А магчыма, проста мы дзіўныя. Таму і здаецца нам, што не такія яны, якімі належна быць. Не такія, як усе. Не гавораць аб міласэрнасці. І само слова гэта не так ужо часта пайтараюць. А твораць, не могуць не тварыць дабро.

Лёс у кожнага свой, непаўторны. Есць у ім радасці і нягоды, узлёты і падзенні.

...Кветкі, апладысменты, паклоннікі таленту. Сёння, калі Разалі Ізраільеўне, былой артыстцы драмтэатра, 84 гады, гэта здаецца ёй дзіўным сном. Перанесеныя аперацыі, інфаркт міякарда. А не так даўно здарылася яшчэ адна бяда: пералом нагі. Прыкутай да ложка, ёй патрэбен пастаянны догляд і дапамога.

Інвалідаў, састарэлых і адзіночых людзей толькі ў Мінску каля 30 тысяч. Яны адчуваюць патрэбу ў кропельцы шчырага цяпла і клопату — патрэбу ў міласэрнасці. Так і называлі таварышчы, што ўзніклі ў пятнаццаці гарадах Савецкага Саюза. У адным Ленінградзе прыхільнікаў і абаронцаў міласэрнасці больш 5 тысяч чалавек.

Здавалася б, пасля ўсіх прамоў аб міласэрнасці, аб тым, як патрэбна дапамагаць інвалідам, прынятых пастаю, апублікаваных праектаў, толькі пазваны — і дапамога прыйдзе неадкладна.

Гавораць жа, пішуць, абмяркоўваюць з такой заўзятасцю. Чаму ж не прыходзіць?

У Мінску нас пакуль дванаццаць. Усе — студэнты ўніверсітэта. Наша мэта — адрэзкім бескарыснаму дапамогу інвалідам, састарэлым, сем'ям воінаў-інтэрнацыяналістаў, загінуўшых у Афганістане, шэфства над дзіцячымі дамамі.

Міласэрнасць каштуе фізічных і душэўных сіл. Сёння

КАМУ ПАТРЕБНА МІЛАСЭРНАСЦЬ?

мы паспываем дапамагаць чатырнаццаці інвалідам. Мала, вельмі малая кропля ў моры.

«Мне зноў захацелася жыць», — сказала нам Рэма Васільеўна, былы малодшы навуковы супрацоўнік АН БССР. Радкі гісторыі яе хваробы не менш сумныя: перанесла інсульт, больш не слухалася левая нага і рука, а калі, здавалася, надышоў час папраўкі, — пералом нагі.

Служба сацыяльнай дапамогі адолець гэту праблему пакуль не мае сіл. Неабходна дапамога грамадскасці.

МЫ ПАТРЕБНЫ ІМ. НАШ КЛОПАТ. НАША ЦЯПЛО. Міласэрнасць не можа быць часовай. Яна застаецца

славеснай пакуль нас так мала. Усім, хто здольны спаўнаваць, хто жадае пераканацца ва ўласных якасцях, паспрабаваць свае сілы ў сапраўднай справе, мы прапануем удзел у выкаародным руху — міласэрнасць.

...А не так даўно зноў пазваніла Рэма Васільеўна:

— Дзяўчаты, мне так вас не хапае. Я не магу без вас.

Міласэрнасць мае патрэбу ў вольным часе. Мы не паспываем.

Як жа перамагчы дрыгву аб'якавасці? Якімі словамі абудзіць?

Э. КАКАБАЕВА,
В. СЕГАЛОВІЧ,
студэнткі гістарычнага
факультэта.

3 беларускаю вёскай у твар

налістыкі адрэзу ж атакавалі дырэктара шквалам пытанняў: «Як ідзе перабудова ў шале, у вёсцы? На якім узроўні вучні вывучаюць гісторыю народаў свету? Ці ёсць сярод навучэнцаў школы неформалы і якія ў іх праблемы?»

— Калектыв настаўнікаў у нас малады, — пачаў свой адказ Іван Ферынчанавіч на пытанні экспрэс-інтэрв'ю. — Некаторых поспехаў мы дасягнулі. Яны заключваюцца не ў працэнтах «выдатнікаў» і «харашыстаў», не ў колькасці паступіўшых у ВНУ,

а ў тым, што з году ў год усё больш і больш вучняў застаюцца пасля школы ў роднай вёсцы, што ўжо многага гадоў мы выпускаем хлебарабаў, жывёлаводаў. Вопыт нашага выхавання зацікавіў іншыя гаспадаркі і школы раёна. Зрэшты, і сакрэту выхавання ў нас няма, прынцыпы самыя простыя: стварыць дзецям цікавыя гурткі, суаднесці іх працу ў полі і дома са схільнасцямі кожнага вучня. Іншымі словамі гэта называецца індывідуальны падыход. Вядома, карпатлівая

млн. рублёў. Большая частка гэтых грошай пойдзе на «элітсіры» маладосці сяла: клубы, дамы адпачынку, дзіцячыя сады, жыллёвыя збудаванні. Потым Уладзімір Уладзіміравіч з дбайнага гаспадарніка перакваліфікаваўся ў гіда. Цікавай і захапляючай атрымалася экскурсія ў Дом-музей народнага песняра Беларусі Якуба Коласа. Кожная рэч, кожная дробязь, пачынаючы ад плечэнага плота, саламянага даху, калодзежа-жураўля і заканчваючы ільняной вопраткай, лапцямі і драўлянай лыжкай, — выклікалі вялікую цікавасць у замежных сяброў. Такага яны не бачылі ні ў адным музеі свету.

— Такія знаёмствы даюць нам вельмі многае, — зазначаў студэнт Алеймаеху Чэколе. — Сельскія мясціны Беларусі, жыццё беларускай вёскі мы ведалі дрэнна. Цяпер я ўпэўнены яшчэ больш: беларусы — таленавітыя, працавіты і цікавы народ, з вялікай самабытнай культурай і гераічным мінулым. Хочацца верыць, што знаёмства працягнецца, і таму «Да сустрэчы, беларускія нівы, азёры, рэкі і лясы!»

Т. ХАМІЦЭВІЧ.

ТЫДЗЕНЬ БАРАЦЬБЫ

за раззбраенне, аб'яўлены Арганізацыяй Аб'яднаных Нацый, пачаўся ў БДУ мітынгам у абарону міру, які прайшоў на гістарычным факультэце. Горача віталі прысутныя выступленне члена Прэзідыума гарадскога савета абаронцаў міру М. Д. Жукоўскага, загадчыка кафедры этыкі, эстэтыкі і навуковага атэізму М. В. Рожына, які з

Р. С. Кожны аўторак і сераду з 18.00 да 20.00 мы чакаем вас у пакоі № 15 гаркома камсамола ці па тэлефоне 20-43-17.

Фота С. ПЛЫТКЕВІЧА.

1973 па 1985 год працаваў у сакратарыяце ААН, і іншых прамоўцаў. Завяршыўся тыдзень агульнагарадскім мітынгам-канцэртам, арганізаваным ініцыятыве Камітэта абароны міру БДУ, які ўзначальвае А. М. Рухля. Прысутныя сталі ўдзельнікамі конкурсаў палітесні і палітплакатаў, паліткірмашу. Сродкі, сабраныя тут, будуць пералічаны ў Фонд міру.

«БОЛЬШ СПРАЎ — МЕНШ СЛОЎ»

— заўсёды хочацца сказаць, калі зноў і зноў ідзе размова аб рабоце пунктаў грамадскага харчавання. Такое жаданне ўзнікла і тады, калі на пасаджэнні камітэта народнага кантролю аналізава-

ПАДВЕДЗЕНЫ ВЫНІКІ

віктарыны камітэта камсамола ўніверсітэта, прысвечанай 70-годдзю ўтварэння ВЛКСМ. Пераможцамі сталі: І. Кудрыс (гістафак, IV курс), Н. Драгун (механіка-матэматычны факультэт, IV курс), Ю. Кавальчук, Т. Шыршова (ФПМ, III курс).

З. АЛЯКСАНДРАВА.

Аўдыторыя № 7

НА ФАБРЫЦЫУСА, 5

3 ФАНАТЭКІ «АРЫЕНЦІРА»

Сезонныя дажджы

Госць з берагоў Нявы на мінскай сцэне. Рок-гурт, які не клапоціцца пра імідж, ніколі не крыўдзіць на тое, што звычайна палова залы пакідае яго выступленні, рок-гурт, у якім сола-гітарыст іграе на гітары скрыпачным смычком, — усё гэта «Сезон дажджоў», адна з самых нестандартных каманд.

Святло ў канцы тунэля

Аўдыторыя № 7 прапануе аматарам музыкі святло новага ліхтара ў цёмным калідоры мінскага непрафесійнага року. 1988 год стаў годам нараджэння рок-гурта «Магістрат». Для тых, хто ведае, што «ужо быццам спяваў колісь» нейкі «Магістрат», паведамляем, што ад «таго» калектыву застаўся адна назва. Састаў 1986 года звярнуў з калідора ў шматлікія правулі. Дакладна ведаем пра былога вакаліста. Той уладкаваўся ў Кіеўскай філармоніі. Але што рабіць? Адны на сонцы свецяцца, другія грэюцца.

Пра «Магістрат» на сцэне будзе меркаваць самі. Пасля канцэрта. Дарэчы, па глыбокаму перакананню музыкантаў: «пакупнік заўсёды правы». «Пакупнік» на «Магістраце», здаецца, пакрыўджаным не застаўся. Хаця «магістратчыкі» паставілі сабе тры з мінусам ці два. Самкрытычна. Але, прабачце за штамп, рэзервы ёсць.

Каб удакладніць партрэт гурта, яшчэ такі факт у бланк палітінфарматара. Ні адзін з музыкантаў нідзе не працуе і не мае музычнай адукацыі. Ёсць над чым паразважаць, ёсць тэма для шылды. Год назад пад пры-

гнётам падобнай шылды разваліўся стары састаў «Магістрат», хлопцаў прымусілі выступаць ледзьве ні пры

гальштуках. Праўда, зараз вятры падулі ў іншы бок, зараз шылдымі не давяць, але ж... «Магістрат» сёння існуе без даху над галавой. Такім дахам, магчыма, стане «Арыенцір».

Гэтай кропкай мы абрыва-ем абзац з прэтэнзіяй на публіцыстычны разважанні і заканчваем тым, чым пачыналі.

Аўдыторыя № 7 прапануе: рок-група «Магістрат».

Яўген Каменка — ва-

кал. Былы член кааператыву па вытворчасці музычнай апаратуры, лідэр гурту і наогул самы галоўны, хаця не вядома, як ён падзяліў «уладу» з камерцыйным дырэктарам, (ён — член гурту на асобым палажэнні: заўсёды на відзе, ніколі не ў кадрах).

АНДРЭЙ ХМЯЛЬНІЦКІ — бас-гітара. Любімы напітак — мінеральная вада «Мінская-3». Любімы рок-гурт — ...зборная Францыі па футболе, а самая нелюбімая рэч — пытанне аб грашах, якія атрымліваюць за выступленні.

СЯРГЕЙ БАЙКОЎ — удар-

ныя. Па неправераных чутках мае мянушку Кот (толькі я вам такога не казаў). Акрамя барабанаў на душы яго ляжыць маслянны след ад пратэктара матацыкла «ІЖ-Планета-Спорт».

АЛЯКСАНДР РУДАКОЎ — сола-гітара.

Самы старанны з «магістратчыкаў». Пытанні наогул не любіць, а што любіць, дык гэта паспаць. Чалавек, вымушаны амаль кожны дзень ехаць раніцай ад станцыі «Пухавічы» да станцыі «Мінск-Цэнтральны», міжволі навучыцца цаніць такое сціплае шчасце, як сон.

Каробка № 1, дзе быў запісаны альбом маскоўскай групы «Сакольнікі-транзіт» пад назвай «Удача» з'явілася ў фанатэцы «Арыенціра» у жніўні 1987 года. З таго часу прайшло крыху больш года, а ў фанатэцы ўжо каля 1100 праграм. Канцэпцыя ж падбору музычных праграм не дае магчымасці трапіць у фанатэку музычнай макулатуры. Першае, у фанатэцы павінны збірацца запісы, якія маюць мастацкую каштоўнасць. Таму «Арыенцір» мае запісы Д. Хендрыкса, Э. Прэслі, Дж. Лі Ёнса, а таксама архіўныя запісы «Машыны часу», «Тыдня», «Акварыума», Другое, запісы, неабходныя для правядзення дыскатэк. Фана-

КАМЕРЦЫЯ ЦІ...

тэка «Арыенціра» — гэта не толькі камерцыйны, але і культурны цэнтр, дзе можна вывучаць гісторыю музыкі, атрымаць ліст з паведамленнем аб выканайцы з назвай песень і нават іх перакладам.

Для першага знаёмства пералічваем некаторыя з апошніх паступленняў у фанатэку: Томас Долбі, Элтан Джон, Род Сцюарт, Роберт Плант, Джэмі Пэйдж, групы «Мат Бянка», «Чыкага», «Дзіп Парл», «Тато», «Ван хален», «Статус Кво», «Айран

Мейдан», «Скірпіёнс», «Джудас Прыст», «Пойнтэр Сі-стэрс», «Эрэйшэ», «Фэнсі», «Радыйрама», «Сі Сі Кэтч. 3 савецкіх «Клас», «Шах», «Удаф», «Гукі Му», «Алібі», «Брыгада С», «Жнівень», «Прывадонна», «Маркіза», «Кантакт», «Парк Горкага», «АВІА», «Місцерыя-Буф», «Вясёлы май», «Левабаковы рух», новыя песні Аляксандра Розенбайма.

Адрас: вул. Фабрыцыуса, 5. Тэл. 20-63-21. Якасць гарантуецца.

МІМАХОДАМ

Пластмасавы метал

— Добры дзень. Мы — журналісты.
— А мы рок-гурт «Жнівень».
— У нас ёсць некалькі пытанняў. Як пабудуем размову?
— Давайце проста: пытанне — адказ. Без розных каментарыяў. Лічу, гэта найлепшы варыянт.

— Добра. Тады адразу першае пытанне. Ці часта вам даводзіцца выязджаць за мяжу?
— Так. Напрыклад, нядаўна былі ў Швецыі і ў Польшчы.
— І як, шмат там металістаў?
— Адзін-два працэнт ад усяй моладзі. Ды і для тых «метал» — гэта гульня. І ўсё спрыяе гэтаму. Прычыналы сапраўдных металістаў у іх пластмасавыя. А на канцэртах яны не стаяць пад сцэнай і не робяць «казу» з пустымі вачыма, а ці танцуюць, ці размаўляюць паміж сабой. Карацей кажучы, адпачываюць.
— Ты сказаў, што для іх гэта гульня. Тады вы — яшчэ адна цацка?
— Так, але гэта не знімага нашай годнасці. Проста, гэта нармальнае становішча спявака.

— Вельмі адрозніваюцца нашы фанаты ад іх?
— Яшчэ як! Узяць выпадак, калі пры выступленні «Скарпіёнз» у Маскве фанаты закідалі сваіх куміраў бутэлькамі і іншымі рэчамі. Яны ў наступны раз наўрад ці захочуць ехаць да нас з канцэртамі.

А вось вам наступны прыклад. Гэты выпадак адбыўся са мною. Аднойчы ў Швецыі мы вярталіся вечарам у гасцініцу, а насустрач — рокер. Хапае іх і там. Праехаў ён даволі блізка і зачэпіў мяне рулём. Што б зрабіў наш? Аблаяў бы і добра, калі б паехаў далей, а то мог бы вярнуцца і прыціснуць да сцяны. А гэты спыніўся, падшоў і напрасіў прабачэння.

— Але ўсё ж такі не верыцца, што там так мала металістаў. Напрыклад, Озі Осбарн, «Дзіп Парл» збіраюць цэлыя стадыёны народу.

— Гэта кіты рок-музыкі. Яны ўжо не куміры нейкага гурта моладзі. Іх ведаюць амаль усе. І на іх канцэрты таксама ходзяць амаль усе. І не толькі металісты. Такія музыканты з'яўляюцца часткай не толькі нацыянальнай, але і міжнароднай культуры.
— Ты кажаш, фанаты не «тырчаць», не робяць «казу». Акуль жа тады столькі ўзвешанага народу ў відэакліпах груп?
— Усе такія кліпы здымаюцца ў сацыялістычных краінах. У той жа самай Польшчы.

— Людзі якога ўзросту ходзяць на «металічныя» канцэрты?
— Я ўжо казаў, што на выступленні Озі і «Парл» ходзяць усе. А, напрыклад, на «Крэатар» і «Скелік» — 14—15-гадовая моладзь.

— Як адносяцца на Захадзе да нашай краіны?
— Па-рознаму. Я вылучыў бы два напрамкі. Адны лічаць, што Расія — гэта «імперыя зла». Другія — «гэтыя савецкія бедныя хлопцы». Але ёсць і сапраўдныя нашы сябры. І іх даволі шмат.

— Якія ў вас цяжкасці?
— Як і ў астатніх. І хаця нам, як кажучы, грэх скардзіцца, апаратура ў нас дрэнная. У Польшчы на фестывалі мы працавалі на апаратуры «Крэатара».

— Колькі вы зарабілі там?
— Вельмі мала: дваццаць тысяч форынтаў за два канцэрты.
— Што б вы хацелі нам пажадаць?
— Знайсці сябе, заўсёды быць там, дзе пяць і, галоўнае, быць праўдзівымі і не задаваць банальных пытанняў.
— Дзякуй! Да пабачэння. Магчыма, яшчэ сустрэнемся.
— Будзем спадзявацца.

3 ПЯТАГА НА ДЗЕСЯТАЕ

... На гастроліях у ФРГ Лайма Вайкуле, Вячаслаў Малежык, «Новая калекцыя».

...Група «Жнівень» прыняла ўдзел у фестывалі ў Польшчы, на якім выступала з новым альбомам «Узор у адказ».

...Выйшла кніга Майкла Джэксана «Мун уок» (Прагулка пры месяцы). Тут ёсць шмат цікавага аб людзях, з якімі сябруе «зорны хлопчык».

...Рыжскі часопіс «Крыніца» пачаў публікацыю глаў з кнігі «Рок в СССР» Арцёма Троіцкага, якая выйшла ў 1987 годзе ў Лондаце.

...На фестывалі «Тры колеры», які прайшоў у маі ў Мінску, першае месца заняла «Бонда», другое — «Мроя», трэцяе — «Модуль». Прыз аргкамітэта ўручаны рок-барду Арцёму Цялегіну.

ДЫСКА-ТЭКА

Малгажата Астроўска

Малга ата Астроўска — салістка вядучага польскага гурта «Ламбард». Апа-дзілася ў мая 1955 года ў г. Шчэцінск, рост 150 см. вага — 73 кг. Любіць са ак, ув ходзіць у савет яўшэй...
— ...І яшчэ крыху спявае. — са смехам дадае Малгажата.

А спявае яна ўсё — пачынаючы ад хэві-метал і заканчваючы лірычнымі песнямі. Яе творчы шлях адлюстроўваецца ў гэтым невялікім спісе.

Дыскаграфія.

1. «Смерць дыскатэцы», 1982 г.
2. «Лайв», 1983.
3. «Свабодны ад пошліны», 1984 г.
4. «Серая масць», 1984 г.
5. «Пацуці і пеніцылін», 1985 г.
6. «Канцэртныя прыгоды групы «Ламбард», 1985 г.
7. «Крылы го-уба», 1986 г.

Што такое слайд-канцэрт?

Гэта, па-магчымасці, грандыёзнае, шоу, дзе пераплэтуюцца ствараючы адзінае цэлае, паказ слайдаў, музыка і тэкст, які нясе інфармацыю.

Сустрэча з такім відовішчам чакае вас, калі вы наведасце цыкл праграм у Рэспубліканскім маладзёжным музычным цэнтры «Арыенцір». Вядучыя праграмы — Наталля Каваленка і Андрэй Стаўр ў.

Такім чынам, першыя ў спісе слайд-канцэртаў тэмы: «Містыцызм, фантазія і за-гадкі Іероніма Босха» (17 лістапада). «Пітэр Брайгель, Грэнвальд і іншыя мастацкія Паўночнага Адрэяніна» (15 чэрвеня). «Бліжэйшы і трагічны лёс Сандра Баіччэлі».

Матэрыялы выпуску падрыхтавалі Д. Лукашук і У. Платун.

ВАНДРАВАННІ «ПІЛІГРЫМА»

Упершыню на шлях вандраванняў «Пілігрым» выйшаў у 1983 годзе. Зыходным пунктам быў г. Рыга. З поспехам прайшлі выступленні групы на рок-фестываліх у Вільнюсе, Калінінградзе, Куйбы-

шаве, Данецку, Ленінградзе. Зараз «пілігрымаў» сем чалавек:

Вадзім Багданаў — бас;
Алег Дробін — клавішныя;
Дзмітрый Фядотаў — гітара;

Ігар Гранціньш, — ударныя;
Уладзімір Ключнікаў — вакал;

Анатоль Міхайлаў — вакал;
Эгіл Грынберг — ударныя.

БЕЛАРУСКІ
УНІВЕРСІТЭТ

Цана 2 кап.
Мінская паліграфічная фабрыка
«Чырвоны» зорка» МВПА
імя Я. Коласа.
3 лістапада
Зак. 1635.

220080, Мінск-80, УНІВЕРСІ-
ТЭЦКІ ГАРАДОК, ВУЛ. БАБ-
РУЙСКАЯ, 9, ПАВЕРХ 4,
ПАКОІ 74-75.
ТЭЛЕФОН 20-68-27.

В. а. рэдактара
М. Г. ЗАГОРСКАЯ.